



Synti

Kirjassaan "A History of Sin" Oliver Thomson käsittelee synnin käsitteen muuttumista yhteiskunnan kehittymisen myötä. Merkittävämpänä johtopäätöksensä Thomson pitää sitä, että synnin käsite muuttuu yhteiskunnan tarpeiden myötä.

Primitiivisissä kulttuureissa vihollisheimon jäsenen surmaaminen voi olla mielummin osoitus rohkeudesta kuin pahe, toisaalta myöhäisissä kulttuurin kehityksen vaiheissa ihmiset suojataan paheelta laatimalla tarkka ohjeistus siitä, mikä yhteiskunnassa ei ole hyväksyttävää. Koska kaikki yhteiskunnan jäsenet eivät ole valmiita hyväksymään yhteisiä sääntöjä, heidät taivutetaan yhteiseen muottiin rangaistuksen voimalla.

Länsimaisessa yhteiskunnassa kirkko ja oikeuslaitos on erotettu toisistaan, vaikka ne ovat moraaliopiltaan yhteistä perua. Oikeuslaitos määrittelee sen, mikä toiminta kielletään yhteiskuntaa hajoittavana ja kirkko sen, mikä toiminta on eettisesti arveluttavaa.

Käsitteet ovatkin eronneet toisistaan, joten pohdinnan aiheena voidaan pitää sitä, mikä toiminta on etiikan vastaista. Harvan papinkaan mielestä kirkon keskiajalla määrittämä seitsemän kuolemansynnin oppi vastaa enää nyky-yhteiskunnan tarpeita. Miltä kuulostaisi, jos uudet seitsemän kuolemansyntiä olisivatkin deadlysins.comin ehdottamat epätoivo, vääristely, televisio, kiireisyys, ruikutus, hyväksikäyttö ja hävyttömyys?

Tämän kerran Alkorytmi käsittelee kristillisen opin syntiä ja paheita niiden eri muodoissa, eri ihmisten kokemana. Mielenpitoa lähimpinä toimivat opiskelijat, harrastelijatoimittajat, ateisti ja pappi. Materiaali on poltettu kiirastulessa ja vannotettu toimituksellisesti todeksi allekirjoittamamme pyhän Dogman kautta. Toivomme, että lehtemme tarjoaa lukijoilleen ajatuksia tai ainakin myötätuntoa oikeaa ja väärää koskevissa asioissa.

# Pääkirjoitus

Lauri Svan

- 4 mooses ja jeesus
- 8 paheet ovat elämän suola
- 9 rakas päiväkirja
- 12 tapaus ruka
- 16 mihin syntiä tarvitaan
- 19 subjektiivinen synti
- 21 synti postmodernissa yhteiskunnassa
- 22 wiinan kirous

# Sisältö

## Tietokillan julkaisu

ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa  
Tietokilta/Alkorytmi PL 5400 12015 Tkk  
alkorytmi @niksula.cs.hut.fi

## Painopaikka

Edita

## Painos

300

Materiaalit ja juttuideat voi toimittaa  
Alkorytmin sähköposti- tai postiosoitteeseen.

## Päätoimittajat

Lauri Svan, Maikki Heikkinen

## Toimittajat

Salla Nivala, Antti Haataja, Riikka Lindström,  
Juho Seppänen

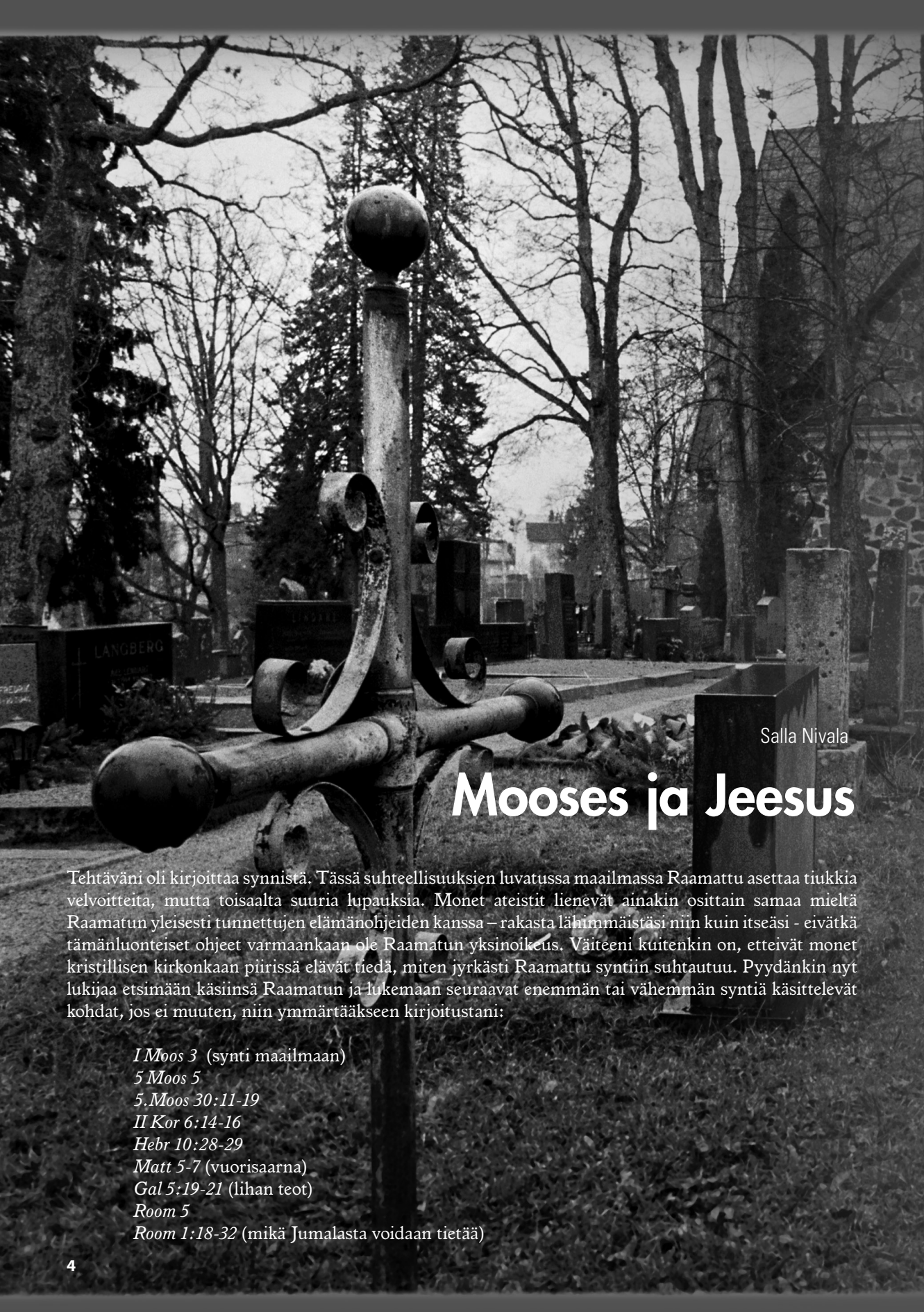
## Ulkoasu

Roope Rainisto

## Valokuvat

Pentti Pärnänen





Salla Nivala

# Mooses ja Jeesus

Tehtäväni oli kirjoittaa synnistä. Tässä suhteellisuuksien luvatussa maailmassa Raamattu asettaa tiukkaa velvoitteita, mutta toisaalta suuria lupauksia. Monet ateistit lienevät ainakin osittain samaa mieltä Raamatun yleisesti tunnettujen elämänohjeiden kanssa – rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi - eivätkä tämänluonteiset ohjeet varmaankaan ole Raamatun yksinoikeus. Väiteeni kuitenkin on, etteivät monet kristillisen kirkonkaan piirissä elävät tiedä, miten jyrkästi Raamattu syntiin suhtautuu. Pyydänkin nyt lukijaa etsimään käsiinsä Raamatun ja lukemaan seuraavat enemmän tai vähemmän syntiä käsittelevät kohdat, jos ei muuten, niin ymmärtääkseen kirjoitustani:

*I Moos 3 (synti maailmaan)*

*5 Moos 5*

*5. Moos 30:11-19*

*II Kor 6:14-16*

*Hebr 10:28-29*

*Matt 5-7 (vuorisaarna)*

*Gal 5:19-21 (lihan teot)*

*Room 5*

*Room 1:18-32 (mikä Jumalasta voidaan tietää)*



Vakaumuksellisena kristittyinä - tahtoo nyt sanoa: syntiä ja sen seurauksia todellisina pitävänä - minua hämmensi lehden aihe "Synti". Voi olla, että ymmärrykseni on keskimääräistä rajatumpi, mutta en ymmärtänyt, miksi ateisti haluaa minun kirjoittavan synnistä. Tosissaan vai huvikseen? No, vaatimaton mielipiteeni on se, että ateistille on olemassa moraalisesti tai eettisesti arveluttavia tai vääriä tekoja, mutta että syntiä? Toinen päätoimittajamme, ystäväni Maikki, joka tämän homman minulle nakitti, ja jota nyt raa'asti pidetään ateistin mittapuuna, sanoi käsittävänsä synnin asiaksi, joka aiheuttaa pahaa itselle tai muille. Mutta käsittääkseni jonkun pitäisi määrätä yleismaailmallisesti, mikä on tätä pahaa. Mikäli kuka ties ontuva vertaus sallitaan, niin jos pedofiili (en haastatellut sellaista, joten hieman oletuksellista) ei oikeasti ymmärrä uhrinsa kärsivän, niin onko hänen tekonsa synti? Muiden mielestä varmasti on, mutta entä hänen? Ja kuka sanoo, onko hän vai enemmistö oikeassa? Ihmiset sinänsä ovat mielestäni samanarvoisia; kuka siis määritellään korkeimman moraalin omaavaksi ja standardiksi? Itselleni synti on enimmäkseen absoluuttii; joko jokin asia on kaikille syntiä tai ei kenellekään. Minun syntejäni mittaa muuttumaton Jumala ja hänen sanansa. Joku saa joskus vielä selvittää minulle "yleisateistillisen" näkökannan aiheeseen. Vai onko Maikki ainut ateisti, jolla on synnin käsite?

Puheista olisin ehkä ollut pätevämpi puhumaan; ainakin minulla olisi ollut mistä puhua -virk- ja suurempi yksimielisyys lukijoiden ja minun välilläni olisi kenties vallinnut. Aina ei voi voittaa. Mutta onko synti jotain vakavampaa kuin suklaan mässäily salassa tai himohölkääminen? Onko ulkoaviollinen seksi syntiä minulle muttei sinulle? Oliko se aivan pakollinen valkoinen valhe syntiä - eihän sitä kannata möläyttää julki todellista mielipidettään ystävän uudesta hiusuontalosta? Ennen kaikkea, voiko synnin mitta olla minun omatuntoni? Teidän puolestanne en puhu, mutta ainakin minun samusirkkani on kovapäistä ja huonomuistista lajia.

Islamissa, ja miksei vaikkapa ateismissa, synnit ovat yksittäisten tekojen sarja eikä perisyntiä ole. Oma tulkintani on se, ettei ihmisellä ole

syntiin pakottavaa, luonnostaan pahaa luonnetta islamissa eikä ateismissa. Kristinuskossa ja tietysti juutalaisuudessa ihminen on syntinen alusta asti (I Mooseksen kirjan luvusta 3). Ihminen ei itse Raamatun mukaan ole kykenevä voittamaan syntiluontoaan. Ateistin syntikoodia luen niin, ettei mm. homosuhteessa eläminen voi olla syntiä: hehän rakastavat toisiaan eivätkä aiheuta kellekään mitään pahaa - paitsi tietysti ankeille fundamentalisteille pienimuotoisen verenpaineongelman.

Itselleni havainnollistan Jumalan mielipiteen synnistä erään ystäväni käyttämällä tornivertauksella. Jumala näkee synnit ikään kuin torneina, ylhäältä. Me taas katsomme sivulta ja näemme korkeita ja matalia torneja, esimerkiksi murhan tai pikkuvaleen, mutta Jumala näkee vain katot ja ne ovat kaikki samankokoisia.

Lyhyesti sanottuna synti on Jumalan tahdosta ja yhteydestä luopumista ja sen palkka tässä ajassa on kärsimys (osviittaa mm. Gen 3:16-19) ja ikuisuusperspektiivillä Kuolema (lue: ikuinen ero Jumalasta - ja tieto siitä.) Jotain kertovat myös Room 1:18-23: *"Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa, sentähden että se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalansa kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltaan turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisten ihmisten ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevaisten kuvan kaltaiseksi."* ja V Moos 30:19: *"Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että minä olen pannut sinun eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisitte."*

Saat tietysti ajatella - tiedän sinun tietävän sen itsekin - aivan niin kuin tahdot, en aio tulla perääsi vaatimaan kääntymystä tai parannusta. Kuittaanpahan vain osuuteni (Hes 3:19). Ja parempi, etten tulekaan, koska ei ihmisen ole tarkoitukseen rouva Nivalaan tai mihinkään seurakuntaan uskoa, vaan Jumalaan. Täysin mahdollista on, ettet tee niin. *”Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima. Onhan kirjoitettu: ’Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi.’ Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä ovat tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi? Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat, koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi*

*kuin ihmiset.” (I Kor 1:18-25) Jeesuksen viesti sinulle on: ”Mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” (Joh 8:11) Muuten, tuo ei ole minun keksintöni; tapelkaa Hänen kanssaan.*

Huolimatta vapaudestasi ajatella toisin, esitän nyt kuitenkin, että olemme kaikki syntisiä ja sinällään Jumalalle kelpaamattomia. Kenen mielipide tästä eroaa, voi päivittää syntikuvaustaan vaikka vuorisaarnasta (Matt 5-7) tai sitten Galatalaiskirjeestä 5:19-21. Etkö sinä ole koskaan nimittänyt veljeäsi hulluksi, kadehtinut tai kääntänyt nyrkkiä, ainakin henkistä, posken sijaan veljellesi? Rima on korkealla. Jos sen ylität, niin halleluja, amen! Mooses olisi varmaan ollut sinusta ylpeä! Mutta oma uskoni, tai Jumalan, ei ihmiseen tuossa määrin riitä, joten meidän tavallisten kuolevaisten on selvittävä muilla tavoin. *”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” (I Joh 1:7-9) ”Siis, jos joku on*

*Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolestame siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” (II Kor 5:17-21) ”Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkien elämä ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” (Joh 6:40) ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja.” (Ef 2:8) Älä rakenna taloasi hiekalle; armo on lahja, ota se.*

**T**ässä minä-minä-yhteiskunnassa kaikki täytyy ansaita, myös armo. Tämä ei tosin ole ihan uusikaan ilmiö, katsokaa vain monia Jeesuksen ”seuraajia”. Ajatus on sinänsä paradoksaalinen, koska armo tarkoittaa halua auttaa ja pelastaa sekä laupeutta. Kova paikka tehokkaalle nykyihmiselle;

pitää myöntää ettei selviä itse, ottaa lahja vastaan tietäen, ettei pysty maksamaan ikinä takaisin. Se vaatii nöyryyttä. Mutta palkka on valtava; saa kertakäyttömaailmassa jotain ikuista ja pysyvää, Jumalan ystävyuden ja lapseuden. Sitä ei voi kukaan ottaa pois, ei edes antaa. Otat armon vastaan myöntäen syyllisyytesi. Ei tarvitse edes liittyä kirkkoon, ei lukea teologiksi, ei mitään. Vain armo. (kts Hebr 10:1-18) Siitä eteenpäin, kun Jumala katsoo sinua, hän näkeekin vai Jeesuksen. Ei hassumpi suodatin? Kuulostaako liian yksinkertaiselta ja helpolta? Niin kai kaikki suuret totuudet.

**S**iis. Olet syntinen. Synnin palkka on Kuolema. Syntymällä lunastit menolipun helvettiin. Mutta uudesti syntymällä lunastaisit taivaspaikan. Jumala on synnille pahasti allerginen. Jeesus on melkoinen antihistamiini. Kuolema, elämä; siunaus, kirous. Kumpi? Ei ole neutraalia maaperää, ei pakopaikkaa, ei kultaista keskitietä. Vain nämä. Valitse oikein ja saat elää.

*”Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi.” (Room 5:20) Siis missä? Ehkäpä juuri sinun luonasi?*





# Paheet ovat elämän suola

Maria Pekkarinen

Itsekuri on yliarvostettua. Sivistyneessä maailmassamme ruumiin tarpeiden kieltämistä ihailaan, ja niiden täyttämistä pidetään barbaarisena. Suurin osa paheiksi luetuista ominaisuuksista liittyy tavalla tai toisella ruumiillisiin nautintoihin, esimerkiksi seitsemästä kuolemansynnistä kolme (laiskuus, ylensyönti ja haureus) on tällaisia. Mutta mitä pahaa näissä paheissa oikein on? Mikä tekee niistä kiellettyjä?

Minä nautin täysin siemauksin paheistani. Kun mieleni tekee suklaata, syön sitä. Kun laiskottaa, eikä tenttiin luku kiinnosta, en lue. En silti koe menettäväni mitään erityistä, mielestäni tällaiset pienet nautinnot tuovat elämäni väriä. Tarkoitus ei kuitenkaan ole päästää kehoani hallitsemaan elämäni, vaan pikemminkin kuunnella sen tarpeita ja täyttää ne. Elämästä nauttiminen ja siitä kaiken irti saaminen on minulle tärkeämpää kuin jonkinlaisen korkeamman henkisen tason saavuttaminen itsehillinnän avulla. Myönnän kyllä itsekuri usein ihailevani ihmisiä, joilla on hyvä itsekuri, mutta en silti vaihtaisi paikkaa heistä kenenkään kanssa. Pidän omasta elämäntyylistäni aivan liian paljon.

Monet yrittävät kieltää paheensa ja piilottaa ne muilta – aivan turhaan. Paheet ovat osa persoonallisuutta, ne kertovat usein ihmisestä paljon enemmän kuin hänen opiskelualansa tai

perhetaustansa. Ihminen ilman paheita ei ole inhimillinen, hän on väritön ja mielenkiinnoton. Häntä ehkä ihailaan, mutta kukaan ei koetuntevansa häntä, sillä toisen tuntee vasta, kun todella tuntee myös hänen paheensa. Yhteiset paheet lähentävät ihmisiä – eikä olekin ihanaa löytää joku, jolla on vastustamaton himo juuri samaan jäätelölaatuun kuin sinulla?

Omat nautinnonaiheet ovat jokaisen henkilökohtainen asia, ainakin niin kauan kun ne eivät vahingoita muita. Kenelläkään ei ole oikeutta nimittää niitä paheiksi tai muutenkaan tuomita niitä.

En tahdo millään tavalla väheksyä henkisiä nautintoja. Itsensä ja viettiensä hallinnastakin voi joku saada todella suurta mielihyvää. Keho on kuitenkin oleellinen osa ihmisyyttä, eikä sen olemassaoloa pidä kieltää. Henkiset ja ruumiilliset nautinnot ovat erilaisia, eivät toisiaan parempia eivätkä huonompia, ja molempia tarvitaan tasapainoiseen elämään.

Mitä voi voittaa kieltämällä itseltään nautinnot? Miksi pitäisi tietten tahtoen tehdä elämästään tylsää? Karkkipussi tai viinilasi voivat pelastaa monta ikävää päivää, miksi siis kieltäytyä niistä. En tiedä, onko nautinnoille periksi antaminen paras tapa elää, mutta ainakin se on hauskaa! Minulle hauskuus ja nautinto ovat elämän tarkoitus.

Lauri Svan

*Toimittaja piti viikon ajan kirjaa  
synnistä elämässään. Lue päiväkirja  
ja testaa montako syntiä löydät ja  
mieti mitä jäi kertomatta.*

# Rakas päiväkirja

## Perjantai 5.1

Rakas päiväkirja,

Kirjoitan sinuun tänään ensimmäisen merkintäni, sillä toivon, että tästä illasta voisi tulla syntinen. Ystäväni Anna-Kaari on ottanut tehtäväkseen parittaa minut, ja järjestänyt illallisseurakseni pesunkestävän humanistitytön. Olen hieman skeptinen koko illan suhteen, sillä lähipiiristäni en tiedä yksiäkään täysin onnistuneita sokkotreffejä. Sitä paitsi minua väsyttää - mennyt viikko on ollut turhan rankka. Mutta tiedäthän, rakas päiväkirja, että nämä ovat vain niitä defenssimekanismeja, joita puran odottaessani nepalilaisravintolan edessä.

Rakas päiväkirja,

Kulunut ilta oli lattea, vaikka seuralaiseni olikin viehkeä. Ajatustenvaihto oli miltei mahdotonta, koska välillämme oli enemmän kitkaa ja vähemmän ymmärrystä kuin mitä Kempainen kahden kulttuurin luennoillaan insinööri- ja humanistimaailman eroista selvittää. Olikohan väsymyksellä osuutta asiaan? Alkoholilla ei ainakaan, sillä nautimme vain lasilliset viiniä. Ehdin jo ehdottamaan koko pullollista, mutta seuralaiseni ei moiseen tuhlailuun suostunut. Ruoka oli hyvää ja sitä oli paljon. Olisin silti voinut syödä enemmänkin. Onkohan ruoka jokin korvike elämässäni?

Ilta ei ollut kovin pitkä, joten poikkesin käymään vielä kaverieni luona. Yritin kosiskella heitä mukaan Helsingin syntiseen yöhön, mutta sen sijaan he halusivat vain istuskella ja juuruta. Olihan sekin tavallaan pahe, mutta jotenkin petyin illan saldoon.

Helvetissä on varmaan paremmat bileet, koska sinne päätyy ihmisiä, jotka ovat tehneet merkittäviä asioita. Tällä tahdilla en päädy sinne, vaikka eläisin satavuotiaaksi. Pitäisi kai hankkia sekä ystäväpiiri että deitti näyttelijöiden joukosta. Ne osaavat irroitella. Ehkä heistä tarttuisi jotain itseeniinkin.

## Lauantai 6.1

Rakas päiväkirja,

Mainitsin yöllä helvetistä, ja epäilen heränneeni siellä. Kaikki merkit viittaavat siihen, ettei kommuuniasunnossamme ole illalla tehty laupeuden töitä. Olohuoneen kahdella sohvalla rötköttää kaksi äijää, joista toisen tunnistan kämppiksekseni ja toisen ystäväkseni, joka muuten vain osuu asuntoomme aina silloin tällöin. Kaljapulloja on levällään siellä täällä, mikä ei tosin ole kommuunissamme aivan tavatonta.

Pirautin juuri ystävälleni, jolle halusin antaa lahjan ennen kuin hän huomenna poistuu etelän saapasmaahan viettämään merkkipäiväänsä. Ystäväni pyysi käymään luonaan myöhemmin, sillä juuri nyt hänen täytyy etsiä ystäväelleen läksiäislahjaa täksi illaksi.

Rakas päiväkirja,

Syyllystyin juuri petokseen. Nythän on loppiainen, joten ystäväni ei löytänyt mistään läksiäislahjaa. Sovimme, että minun lahjani saa toimia ystäväni läksiäislahjana hänen ystäväelleen. Siellä hän nyt on, juhlimassa sievänä ja eloisana kuten aina. Ajan itseni tuttuun ajatusleikkiin pohtimaan sitä, mihin voisimme päätyä jos tapaisimme toisemme ventovieraina.

## Sunnuntai 7.1

Rakas päiväkirja,

Kävin juuri katsomassa valokuvanäyttelyn ”Stadin nuoret”. Olen tullut siihen johtopäätökseen, että rock ja synty saapuivat Suomeen samalla laivalla. Kuvia katsellessa tajusin, kuinka viattomuus on pikku hiljaa vuosien kuluessa raaputettu pois ihmisten kuoresta, ja pinnalle on päässyt rosoisempi puoli. Ehkä ymmärrykseni johtuukin vain siitä, että osasin tulkata tapakoodeja 80- ja 90-luvun valokuvista paremmin kuin isäni nuoruuden ajasta.

90-luvun kuvissa oli joukossa irtosuhteita, huumeita ja väkivaltaakin, mutta kuvat eivät kuvottaneet vaan kiinnostivat. Synnistä on tullut viihdettä - ehkä siksi, että se on enemmän totta kuin mikään siloiteltu. Miksei tuota mahdollisuutta ole hyödynnetty jo aiemmin?

## Maanantai 8.1

Rakas päiväkirja,

Tänään tunnen itseni laiskaksi. Edessä on pitkä päivä täynnä tapaamisia ja AV-tekniikkaa. Huomenna on alkamassa Huviretki-ohjelma, jonka kautta katsojat pääsevät tirkistelemään kuuden studiossa asuvan elämää 24 tuntia vuorokaudessa.

Kaapelointi ei silti huvita, vaikka kaiken pitäisi olla huomenna jo valmiina. Olen tehnyt aivan riittävästi tekniikkahommia - joskus tuntuu että joudun tekemään kaiken itse. Miksi juuri minun pitäisi taas panostaa?



## Tiistai 9.1

Rakas päiväkirja,

Huviretki on alkanut pari tuntia sitten. Studiovieraat vaikuttavat hieman tylsiltä, mutta odotan viikon ohjelmaan silti mahtuvan paljon lisääntymistä, kärhämää ja muuta sosiaalipornoa.

Toivoin, että studiovieraat näyttäisivät paremmalta, mutta he ovatkin aivan tavallisilta ihmisiltä. Joukossa on onneksi yksi pirtsakka pikkuneiti. Ehkä hän tajuaa räväyttää, jotta televisioon saataisiin jotain viihdettä. Odotan innolla, kuinka pitkälle studiovieraat ovat valmiita menemään. Aistin studiovieraiden keskuudesta tiettyä jännitettä. Mikä olisikaan parempaa viihdettä kuin aito pariutumisleikki?

## Keskiviikko 10.1

- ei merkintöjä -

## Torstai 11.1

Rakas päiväkirja,

Olen kyllästynyt koko Huviretken tekoon. Vieraat viettävät viikon studiossa vain palkkio mielessään. Kaikki on liian sovinnasta. Tavallaan tämä tieto myös lohduttaa minua, sillä se kertoo etteivät ihmiset ole valmiita myymään sielustaan aivan joka palasta.

Mutta viihteen kannalta tuomio on armoton - materiaali on huonoa, koska se ei ole totta. Tiedän, rakas päiväkirja, syyllistyväni itse aivan samaan. Miksi kertoisin sinullekaan asioita, jotka haluaisin unohtaa?

## Perjantai 12.1

Rakas päiväkirja,

Istun junassa matkalla hautajaisiin. Mietin kulunutta viikkoa ja jonkin aikaa sitten päättynyttä Huviretkiä. Kilpailun voitti kuin voittikin se pirtsakka pikkuneiti, joka oli valmis tekemään voittaakseen enemmän kuin muut.

Nyt asetelma tuntuu minusta vastemieliseltä, sillä tekemisen ainoana motiivina oli halu voittaa. Synnistä on tullut mielessäni pyhä asia, ja sen motiivina ei saa toimia raha vaan nautinto.

Vaihdoin juuri junaan Tampereen kohdalta. Vaihtojunan lähtöön oli puoli tuntia, joten ehdin hetken tutkailla kaupungin yöelämää. Kävelin Hämeenkatua niin pitkälle kuin uskoin puolessa tunnissa edestakas ehtiväni. Seurasin humaltuvaa nuorisoa, näin yhden käsiryökökin.

Oloni oli jotenkin sama kuin Berliinissä viime kesänä - kadulla jonka toinen puoli oli vallattu trendibaareille, toinen puoli anarkisteille, raveille, huorille ja taidenäyttelyille ja jonka molemmilla puolilla käyskentelevät ihmiset kuin kaikki olisi aivan tavallista. Olen yhä vakuuttuneempi siitä, että synty on kaupungin olemus.

Istun jälleen junassa. Hämeenkadun yöelämä vaikutti aika brutaalilta. Ehken menetäkään paljoa, vaikkun ole osana sitä. Mietin mummoani, joka eli maaseudulla raamatun oppien mukaan. Hänen elämänsä lieni tylsää vaikkakin turvattua vailla kaupungin virikkeitä. Pääseeköhän mummoni taivaaseen?



# Tapaus Ruka: esimerkki synnistä

Antti Haataja

***Varoittava esimerkki Hankkenin pahojen poikien temmellysreissusta Lapin suloihin. Näin ei synnintuntoinen pikku teekkari tekisi. Ei varmasti.***

Klonk, klonk, klonk...kiskot kolisivat VR:n juna-skin puskiessa läpi ankean harmaan Suomi neidon Helsingin varpaista kohti pohjoisen uumaa, Kemijärveä. Jokavuotuinen Helsingin Kauppakorkeakoulun ja Hankkenin ensilumen matkaksi naamioitu kaksinaamainen ryyppyreissu oli alkanut. Matkalle oli jälleen ahtautunut lähes 300 Suomen tulevaisuuden toivoa taiteen, tieteen ja talouden alalta. Laulu soi ja viina virtasi. Koulun aherruksen ankeat ilmeet olivat vaihtuneet iloiseen ja kiimaiseen virneeseen. Taas oltiin kännissä ja mopo oli karannut jo P-junan matkassa Keravalle.

Illan aikana miehet keskustelivat sammaltaen

silikonirinnoista ja pörssikursseista. Sonera oli kuulemma taas ollut hiukan alamäessä, kertoi eräs nuori kokoomuslainen rahoituksen lukija pölyttellen samalla jonkun kolumbialaisen lapsen nuoruudesta revittyä ruskeaa tajunnanlaajennusainetta. Siinä hilpeissään katseli hän hiukan ohi kiitävän Riitan rintoja. Kas siinäpä mukavat melonit. Tyttöystävä odotti kotona, mutta mikäs siinä. Näin kavereitten kesken oli sovittu: "What happens on the road, stays on the road". Ja olihan tyttöystävä menossa radalle kavereiden kanssa. Kattelee se siellä kuitenkin jotain teekkaria sillä silmällä. Huomenna selkään, se on selvää, mietti hän ja sammui sohvalle puolikas pitsa sylissä.



Aamulla Kemijärven asemalla junasta kömpi joulupukkeja, poliiseja ja juhlakansaa reilussa krapulassa tai peräti humalassa. Tähän aikaan sitä normaalisti istuttaisiin Harri Hakulan C1:n luennolla, mutta what the heck, kerranhan tässä vaan nuoria ollaan. Vidut Maija Rask ja tehokas opiskelu. Kyllä pappa betalar kuitenkin, kun opintotuki loppuu. Viunaa vaan käkättimeen ja slepe tutkana tunturiin.

Mökeille päästyä ehti kulua vain kymmenen minuuttia ja kämppä oli kuin Länsirannan alue. Kyllä vähän vitutti: tyttöystävä soitti ja sillä oli jotain sydämellä, mutta saakeli on tää kuitenkin lomaa eikä sillo oo aikaa poraamiselle. Sukset jalkaan ja mäkeen. Uudet monot ja Head supercarv XX jalassa ja johan helpotti: puoli mäkee ja bistroon. Oli aika mellevä olo hengailta tiskillä kun luottokortti vinkui. Tuliterä Amex, tai oikeestaan toi oli kaverin fajjan firman. Tuntui isä olevan toimari varsin suuressa pankissa. No voihan sillä aina tarjota. Ei parin tonnin lasku iltaa kohden

ole suuri. Tuhlataanhan sitä paskempaankin, mm. lainoihin PK-yrittäjille. Sehän on kuin heittäisi rahat ikkunasta pihalle. Kyllähän nyt idioottikin tietää, että ainoat oikeat yrittäjät tulevat HKKK:lta ja varsinkin New Business Centerista. Jees sinne olis suunta, joten eiköhän vähän oteta, että saadaan tota networkkii luotua.

Saunassa naureskellen kaverukset tihraavat ikkunan läpi. Pihalla humaltuneet opiskelijatoverit viereisestä saunasta juoksevat tuhvero paljaana hankeen. ”Jees pojat, lölyyt vielä ja sitten lähdetään morjestaan tyttöjä”, virkkoi eräs litran vodkaa ja 2 casea nelosta mukanaan tuonut opiskelijanuorukainen. Matkalla toiseen mökkiin tapaamme erään nuoren maamme eturivin näyttelijän. Siellä mennä viipottaa poika aatamin asussa. Peittävän lehden tilalla on erittäin ihonmyötäisesti liimattu sponsoritarra: Nomad.

Naapurimökkiin emme kuitenkaan pääse, vaan kuulemme ATVmaista (klo 01-03) mäiskettä



oven toiselta puolelta. Siellä ollaan selkeästi 2+3 puuhissa. Saatana ei keretty messiin. No ei se mitään, onhan meillä kämpässä tyttö. Kolikkoryppypeli pystyy ja juottamaan meistä heikompa sukupuolta halukkaaseen kuntoon.

Viimein päästään baariin. Siellä on täysi rähinä päällä. Kaikki bailaavat täysillä eikä kukaan ole alle 1,5 promillen laitamyötäisessä. Tulen tiskille hakemaan täydennystä, mutta saan odottaa jonkin aikaa - joku on juuri tilannut 40 caipiroscaa. Amexilla vaan! No johan sitä Pelkosenniemen omaa poikaa naurattaa, kun Helsingin tuleva kerma käy jakamassa auliisti tukeaan myös kehitysalueilla. On sitä vaan hieno lomailla kehäkolmosen toisella puolella. Missähän päin se Pyhä olikaan Suomen kartalla? Jossain kai se oli Kuopion pohjoispuolella. Ainakin kerran Rukalle mentäessä oli ajettu Kuopion ja Kajaanin läpi.

Kaiken sen taloudellisen hyvinvoinnin keskellä tapahtuvaan varallisuuden palvontaan ja hyvävelipiirien ratkiriemukkaaseen ilonpitoon sisältyy jotain oikein hauskaa - biologinen perimämme. Sivistyneen ulkokuoremme alla olemme villejä ja meistä voittajat valitaan sillä, kuka uskaltaa olla kovin jätkä. Aivan kuten hirvet temmeltävät kiimassa, kovat jätkät uskaltavat olla reippaita ja ennen kaikkea näyttää voimansa. Näin tuumii myös Hankkenin oma kolli Fredrik ja kusee housuunsa tanssilattialla. ”Alko kusettaan, mutta en jaksanu lähteä vessaan”, kommentoi sankari muiden Hankkenilaisten taputellussa selkään. Sankarille tarjotaan.

Aamulla valkenee rankka totuus: joku saatanan mielenvikainen on vääntänyt tortun keskelle jatkokämpän lattiaa. Täytyy antaa iso käsi. Siellä se makaa pöydän alla - agrobatiasta täysi kymppi.



Eipä auta muuta kuin ristiä torttu Mikaeliksi. Kaikeksi onneksi läheisen lasten päivähoitopaikan pihalta löytyy vapaat vauvanvaunut. No totta kai Mikaeli pitää saada ulos kävelylle. Tarvitseehan hän juuri nyt enemmän vaunuja kuin kukaan muu muutaman tunnin ikäinen vauva.

Onneksi tänä vuonna ovat paikalliset oikein kiltisti. Vain kaksi kertaa tarvitsee pääkaupunkiseudun kehäkettujen vetää lättyyn Kemijärven pellejä. Saatanan juntit. Hyvä, että mukana oleville ulkkareillekin näytetään kuinka nuori opiskelija pitää puoliaan. Jää heillekin mukavaa kerrottavaa suomalaisesta päättäväisyydestä ja määrätietoisuudesta. Sellaisesta, jolla voitetaan sotia ja tehdään suuria johtajia.

Ihana viikonloppu Lapissa hyvien ystävien kanssa on todellista rentoutuslomaa. Se antaa voimia kohdata jälleen elämän vastoinkäymiset ja ottaa

ilolla vastaan myötämät. Eivät olleet mielessä pörssiheilahtelut, Nortelin osavuositarkastuksen vaikutus telecom-alan odotuksiin tai duunin kiireet. Elämä on ihanaa!!!

Mutta kaikki loppuu aikanaan. Nykypäivän kiivaan elämänrytmin karkoittanut viinakin on päässyt loppumaan ja pitää alkaa vakavoitumaan taas tosissaan seuraavan viikon haasteisiin. Maanantaiaamuna on matka lopussa ja sankarijoukkomme onnellisesti takaisin Helsingin sykkeessä. Seuraavana aamuna vedetään taas puku niskaan ja suunnistetaan palaveriin varmistamaan asiakkaan kanssa tämän-oikein-hyvän-IT-infra-ratkaisun hankkimisesta parilla millillä. Hankkeenillakin käy taas kuuma kohina, kun Venture Cup-tilaisuuden kuumat luennoitsijat kertovat vinkejään nuorille yrittäjänaluille - Suomen tulevaisuuden intellektuelleille.

*Kirjoittaja kritisoi suuresti vallalla olevaa taloudellisen vaurauden ja pitkällä tähtäimellä toissijaisten arvojen kuten networkin luomista ja näiden ilmiöiden luomia harhakuvia elämän sisällöstä ja sen monipuolisuudesta. Lähitulevaisuuden kovat arvot tulevat nimen omaan nykyisistä ns. pehmeistä arvoista. Muistakaa, että kuka tahansa meistä voisi olla joku tarinan henkilöistä.*







# Mihin syntiä tarvitaan?

Riikka Lindström

Jos ei synnintunto, ainakin syyllisyydentunto kaikesta mahdollisesta ja mahdottomasta piinaa nykyajan ateisti-materialisti-vapaa-ajattelijaa usein. Luterilaisen kulttuuriperinnön sormeaheristävän tuomitsevasta syntiopistako siinä on kyse? Tekisi mieli deletoida koko typerä sana ja kaikki sen sivuvaikutukset aivoista. Mutta onnistuuko 2000 vuoden historian unohtaminen simsalabim, vaikka kuinka leikkisi sisäistä sankaria ja omien aivoitusteni herraa? Valitettavasti ihminen ei ole kone eikä toimi nappia painamalla.

Jos uskonto on keksinyt koko harmittavan syntihössötyksen, se saa minun puolestani luvan myös selittää asian. Mitä synti oikeasti on ja mihin sitä tarvitaan? Miksi kirkko meni keksimään moisen ilonpilausopin? Vaadin asiantuntijavastausta. Jos varvastani jomottaa selittämättömästi, menen varvaslääkärille. Jos omatuntoani jomottaa selittämättömästi, menen... papin puheille, selvähän se.

Ortodoksi-isä Mitro Repo ei näytä ollenkaan synnintunnon ahdistamalta, vaikka istuukin koko syntikonseptin pääkallonpaikalla kirkon palveluksessa. Uspenskin katedraalin 42-vuotias pappi vaikuttaa erinomaisen valoisalta ja elämäniloiselta ihmiseltä, eikä syntiaihe saa häntä lainkaan synkistymään. Hän arvelee, että teekkareilla on häntä enemmän asiantuntemusta

Synti. Seitsemän kuolemansyntiä. Perisynti. Synti ja häpeä. Syntinen nainen. Synnissä olette te sinneet ja synnissä kuolette.

Sana synti ei herätä kovinkaan riemukkaita mielikuvia. Synti on ahdistavaa, pahaa, väärää. Sitä ei saisi tehdä mutta kumminkin aina tekee. Syntisäkki roikkuu raskaana päittemme yläpuolella. Niinpä unohdamme koko asian ja haudamme synnin samaan lokeroon kaikkien pölyttynneiden, mutta epämääräisesti ahdistavien uskonnollisten termien joukkoon.

Syntisyydestä on silti jäänyt meihin rippeitä.





syntikysymyksessä, mutta suostuu kuitenkin haastateltavaksi. Siis pappi, joka vitsailee synnin kustannuksella.

Mitä tämä on olevinaan?

## **PALLO EI OSU AINA MAALIIN**

“Synti on harhaan osumista, ja harhaan osuminen inhimillistä“, selittää isä Mitro. “Harhalaukauksia sattuu vaikka kuinka haluaisi osua maaliin. Synti kertoo ihmisen olemuksesta, olemme harhailevia, hapuilevia sieluja. Syntisyys on itse asiassa ihmisen epätäydellisyyden ja rajallisuuden hyväksymistä, ja siinä mielessä lohdullinen ja helpottava asia.“ Syntiä ei siis ole keksitty siksi, että ihmisiltä voitaisiin kieltää kaikki kiva, vaikka siihenkin tarkoitukseen syntiä on menestyksekkäästi käytetty.

Maallistuneelle tätä voi olla vaikea ymmärtää, mutta yritetään nyt kuitenkin: isä Mitrolla uskonnon ja elämän välillä on yhtäläisyysmerkki, ja niinpä mitään elämässä olemassaolevaa ei voi uskontokaan noin vain kieltää. “Parempi tehdä syntiä ja tiedostaa se, kuin elää ilman syntiä tai mieltiä koko ajan mikä on syntiä“, sanoo isä Mitro. “Ihminen voi olla julmempi peto kuin eläin, jos ei tiedosta tekojaan.“

Entä jos on ateisti? Eivät kai kaikki ateistit

ole petoeläimiä? Eikö muka voi olla hyvä ja inhimillinen ihminen ilman uskontoa ja syntiä?

Isä Mitro heittää vastakysymyksen: “Voiko olla aitoa ihmistä ilman omatuntoa, itsetuntoa ja mielekkyyttä elämässään? Ateisti on absurdi käsite. Ihminen ei voi elää uskomatta johonkin, vähintään itseensä. Moraalinen ateisti uskoo toiseen ihmiseen.“ Hmm. Synti ja omatunto ovat siis melko lähellä toisiaan. Voisivatko ne olla melkeinpä sama asia?

Mutta takaisin synnin syövereihin. Vaikka syntisyys olisi kuinka lohduttavaa ja hyväksyvää, kai joku asia sentään on kamalaa syntiä? Ei kai kaikkea hyväksytä kun on se vaan niin inhimillistä?

Tähän isä Mitrolla on paljonkin sanottavaa.

## KAIKKI MULLE NYT HETI

“Nykyajan yltiönarsismi; itsekkyyys, itserakkaus, omahyväisyys on mielestäni pahinta syntiä”, leppoisa kirkonisä jyrähtää. “Meidän on otettava toinen toisemme vakavasti. Ei elämää ole yksin, ilman toista ihmistä. Itsekkyydellä on kamalat seuraukset, se voi johtaa itsetuhoon. Oman elämän tuhoaminen on suuri synti. Tarkoitan myös elämää hengessä, sielussa, mielessä. Meidät on luotu voimaan hyvin, ei kärsimään, mutta aiheutamme usein itse oman pahoinvointimme itsekkyydellämme. Meidät on tarkoitettu elämään. Nyt näytämme enemmän pystyynkuolleilta.”

Niin että kuulkaapas, kaiken ahnehtimisesta itselleen tulee paha olo. Mitäs sitten kun syntikrapula tai huono omatunto iskee?

Silloin on kaduttava ja pyydetävä anteeksi, ihan niin kuin tarhassa opetettiin, jos joku vielä muistaa. Ja siitä tulee parempi olo, ihan totta. Isä Mitro selittää: “Synnintunto on tärkeää, se herkistää katumukselle. Katumus on erittäin positiivinen asia, siitä seuraa halu muuttua, tehdä parannus, saada anteeksi. Rasittunut omatunto johtaa itsetuhoon.” Katumukseen kirkolla on lääkkeensä, rippi.

## FATHER, I HAVE SINNED

“Rippi on synnintunnustuksen sakramentti, tai mysteeri, niin kuin idän kirkossa sanotaan. Siitä

seuraa positiivinen mielenmuutos”, kertoo isä Mitro. Ripillä ei kuitenkaan ole tarkoitus luetella syntejään aakkosjärjestyksessä. Johan siinä pappi parallakin pinna palaisi, ajatelkaa nyt jos se joutuisi meidänkin kannisiä sun muita hölmöilyjä kuuntelemaan satana eri versiona. “Tärkeää on anteeksianto, jonka pappi välittää. Se on suuri voiman lähde ihmiselle. Ihmettelen joskus miten paljon Jumala antaa anteeksi”, isä mieltii, ja varoittaa: “Synnintunnossakin voi olla suuruudenhullu.” Ripin jälkeen syntejään ei tarvitse enää jäädä vatvomaan, kun ne kerran on tunnustettu ja anteeksi annettu.

Mutta riittääkö synnintunnustus ja rippi? Eikö syntien vastapainoksi pitäisi tehdä jotain hyvääkin?

“Tieto lisää tuskaa”, isä Mitro myöntää. “Tieto maailman tilasta lisää auttamisvelvoitetta. Mutta kaikkeen ei voi puuttua. On mentävä itseen ja kuunneltava omia sydämenlyöntejä. Silloin ehkä kuulee toisenkin.” Hän jatkaa pallofilosofiaansa: “Ihmisillä on pallo hukassa, mutta pallo ei ole minä, vaan elämä. Elämä on annettu minulle lahjaksi, se ei ole yksin minun, ja se vaatii minulta jotain. Palloa ei saa pompottaa miten sattuu.”

Lopuksi isä Mitro ojentaa allekirjoittanutta: “Toimittaja unohti kysyä, mikä ei ole syntiä.” Ja vastaa itse kysymykseensä, idän kirkon edustajalle sopivan mystisesti: “Sinä et ole syntiä.”

Miettikää sitä.



# Subjekttiivinen synti

Maikki Heikkinen

En tunnusta minkään uskon oppeja. Olen siis vapaa määrittelemään itse itselleni sanan synti merkityksen.

Minulle synti on omaa itseäni tai jotain toista vastaan rikkomista. Hieman hassuja termejä käyttäkseni synti on minulle elämänvirtaa vastaan kulkemista. Jokaisella ihmisellä on omat mahdollisuutensa, erilaiset asiat, jotka tekevät hänelle hyvää ja toiset, jotka tekevät pahaa. Minusta synnin tekeminen on väärin asioiden tekemistä itselleen tai muille. Samalla synti voi olla tekemättä jättämistä. Niin kuin on paha asia olla auttamatta toista hätätilanteessa, samalla lailla on mielestäni paha asia jättää tekemättä jotain, joka olisi hyväksi itselle. Samalla ei kuitenkaan saa vahingoittaa muita, ei lyhyellä eikä pitkällä tähtäimellä.

Esimerkiksi ihmisille yleisesti tekee hyvää olla toisten ihmisten seurassa, joten elämänvirtaa vastaan toimimista voisi olla täydellinen eristäytyminen muista –se tuottaisi varmasti eristäytyjälle muiden ihmisten kaipausta. Toisaalta taas jokaisella on erilaiset tarpeet, joten mielellään yksin oleilevan henkilön ei kannata olla jatkuvasti valtavassa väkijoukossa. Jokaisen täytyy kulkea oman polkunsa mukaan, sillä sitä vastaan rikkomisen aiheuttaa pahaa mieltä.

Kristinuskon piirissä kasvaneena on kristittyjen sanasto minulle tuttua. Siksi käytän jäärpäisesti tässäkin jutussa sanaa synti, vaikka se ei ehkä teknisesti ottaen olekaan soveliasta. Syntihän on Jumalasta tai jumaluudesta erossa olemista, näin minulle on opetettu. Kun en tällaista korkeampaa tahoja tunnusta, käytän sanaa synti vähän soveltaen.



Pidän syntiä siis hyvin subjekttiivisen asiana. Kristitty Salla ihmetteli, miten ateisti voi määritellä absoluuttisen synnin, kun korkeinta totuutta edustavaa jumaluutta ei ole ja jokaisen ihmisen tuomio on pohjimmiltaan samanarvoinen. Ihmettely oli aivan kohdallaan, en ateistina voikaan kovin järvein perustein määrätä yhtään mitään absoluuttiseksi, kaikkein vähiten syntiä. Salla otti esimerkiksi pedofiilin, joka ei subjekttiivisen käsityksensä mukaan tee syntiä, vaan päinvastoin toteuttaa omaa tarvettaan. Samalla lapsenraiskaaja kuitenkin tekee paljon pahaa sekä uhrilleen että muulle lähiympäristölleen. Vaikka absoluuttista syntiä ei määrittelekään, on helppo tuomita pedofiili jo pelkästään sen perusteella, että hän tuottaa oman tarpeensa takia niin paljon pahaa oloa muille ihmisille.

Subjektiiiviseen näkökulmaan päätyminen tuntuu sopivan ajankuvaan. Absoluuttiset asiat, sellaiset kuten yksinkertainen, muuttumaton todellisuus ja yhteiskunnan homogeeninen usko, tuntuvat kuuluvan jonnekin muualle kuin nykypäivään. Individualismin nostaminen jalustalle vanhojen absoluuttien sijaan pakottaa tunnustamaan muiden ihmisten subjektiiiviset näkökulmat.



Mitä synnin tekemisestä sitten seuraa ei-uskovaiselle? Minusta synnistä ei ole muuta seurausta kuin pahan olon lisääntyminen. Paha olo taas tuppaa kiertämään ihmisyhteisössä, joten on jokaisen edun mukaista olla lisäämättä sitä. Lisäksi kristittyjen ikuista elämän käsitystä vasten peilattuna on oma elinaikani hyvin rajallinen, joten arvostan sitä paljon. Siksi pienikin pahan olon vähennys on järkevää.



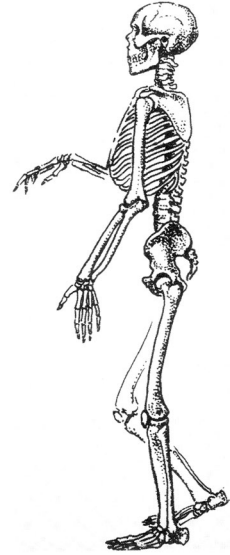
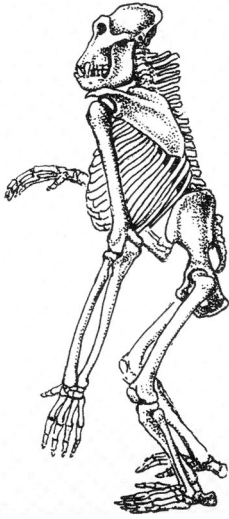
Olenko siis vain sokaistunut hektisestä 2000-luvun hullunmyllystä? Kuitenkin, jos nyt päättäisin sisäistää jonkin uskonnon absoluuttisen synnin käsitteen, valitsisin uskonnon vain subjektiiivisen kokemukseni pohjalta. Kärjistettynä olen tilanteessa, jossa voin joko shopata täydellisen absoluuttisten totuuksien pakettiratkaisun jonkin uskonnon muodossa tai päättää itse yksittäisten syntien vahingollisuudesta. No jaa, uskovainen tietysti ottaa kuvioon mukaan yhdeksi tekijäksi Jumalan tai jumaluuden, ja koko kuvio muuttuu.

Jos elämänvirtaa vastaan toimimisen kokee synniksi, muistaa helpommin, että muiden lisäksi myös omaa itseään täytyy kuunnella. Minusta loppuunpalaminen tai totaalinen toimetttömyys eivät ole kumpikaan hyviä vaihtoehtoja, vaan parhaat reitit löytyvät jostain näiden ääripäiden välistä. Kun poikkeaa omalta reitiltään väärään suuntaan, sen huomaaminen synniksi motivoi kummasti etsiytymään takaisin tasapainoon. Itse en ainakaan jaksaisi laiskana ihmisenä tarkkailla omia henkisiä tarpeitani ja mahdollisuuksiani, jos niillä ei olisi mitään väliä. Muiden ihmisten huomioonottaminen on vaikeaa, mutta oman itsensä toteuttaminen vielä hankalampaa.



# Synti postmodernissa yhteiskunnassa

Juho Seppänen



Käsite synti liittyy hyvin voimakkaasti kirkkoon. Myöhemmin sen on todettu liittyvän tosin myös tietokonepeli- ja pornoteollisuuteen. Nykyaikainen ihminen on välinpitämätön, mutta suvaitsevainen. Synnin tekemisen rooli maailman menossa tuskin on yhtään sen vähäisempi kuin ennenkään, mutta kukaan ei tunnu asiaan viittaavan edes kintaalla. Synti on modernin ihmisen mielestä vanhanaikainen hallintakeino, jolla ei ole nykyaikaisessa yhteiskunnassa muuta kuin historiallista arvoa.

Synnistä luonnollisesti puhuttiin paljon peruskoulussa tunnustuksellisen kristinuskon opetuksen yhteydessä, mutta muiden uskontojen vastaavat järjestelmät kuitattiin yksimielisesti sodankäynnin ja järjestyksenpidon välineiksi. Pahan tekemisestä on tästä kasvatuksesta huolimatta tullut yhä enemmän suhteellista. Ehdottomia sääntöjä ”oikeasta” tai ”väärästä” ei syvälisemmin ajatellen edes tunnu olevan olemassa. Moderni filosofia keskittyy juoksemaan muodikkaampien asioiden perässä. Hyvä ja paha on yhteisellä sopimuksella lakaistu julkisuudesta maton alle ja nykypäivän vakavasti otettavat ajattelijat ovat siirtyneet pohtimaan realistisempia asioita.

Yhä suurempi osa nuorista uskoo elävänsä maailmassa, jossa joku ei ole kaiken sen jälkeen ovella odottamassa syntilistä kädessä ja tekemässä tuomiota seuraavasta ikuisuudesta. Samojen kirjoitusten ja ilmiöiden nimiin vannovat ihmiset tulkitsevat henkimaailmoista tulleet viestejä kukin omalla tavallaan. Jopa samojen yhteisöjen sisällä käsitykset poikkeavat toisistaan niin paljon, että koherenttien sääntöjen olemassaolo tuntuu epätodennäköiseltä. Uuden ajan kriittinen ihminen nousee barrikadeille, ja huutaa: ”Haluan uskoa ikuisuuden tuolla puolen olevaan jazz-henkiseen katukahvilaan, enkä halua kärsiä syyllisyydestä!”

Ylhäältä ojennetut hyvän ja pahan määritelmät ovat siis menettäneet suosiotaan. Syy saattaa piillä vapaassa tiedonvälityksessä; kun ihmiset kommunikoivat toistensa kanssa yhä sujuvammin, on vaikea estää myös vaihtoehtoisten näkökulmien syntymistä. Asioita toisesta perspektiivistä katsottaessa on helpompaa huomata omien päätelmiensä ja uskomustensa kiertävän kehää. Aivan kädenkäänteessä ei moderni yhteiskunta kuitenkaan ole valmis siirtymään perisyntiin kehäpäätelmästä järjestyksessä seuraavaan harhatilaan.

# WIINAN KIROUS

Paheita on  
monenlaisia, yksi  
niistä on  
warmasti wiina.

O l e m m e  
phuksiwaareina usein  
törmänneet tilanteeseen, missä  
wiinan nauttiminen on ollut  
olennainen osa tapahtumaa. Joskus on  
käynyt jopa niinkin, että wiina on wienyt  
woiton waareista ja aamulla on ollut  
suorastaan syntinen olo.

Emme kuitenkaan halua moralisoida ketään  
alkoholin käytöstä waan suoda sen heille ken sitä  
harrastaa. Lähinnä asian ytimenä on käyttäytyminen  
ja sosiaalinen ”kännääminen”. Wiime Nyttisissä  
puututtiin rankasti teekkarikulttuurin muuttumisesta  
sikailuksi ja pelkäksi ryyppäämiseksi. Emme itse  
näe asiaa aiwan noin synkäksi. Hauskaa saa ja tulee  
pitää! Usein siihen liittyy myös wiinan nauttiminen.  
Hywässä seurassa ruokaileminen, laulaminen ja snapsien  
nauttiminen on aina kuulunut teekkariuteen.  
Teekkariuteen kuuluu myös herrasmieskäytös, jota  
toiwomme myös tätä kirjoitusta lukewilta tulewilta  
teekkareilta löytywän.

On myös monia tapahtumia, joihin alkoholi ei kuulu,  
mutta silti woi pitää hauskaa. Hywiä esimerkkejä tästä  
owat mielestämme olleet tänä syksynä järjestetyt lettukestit  
ja Lego-ilta. Tänä wuonna olemme pyrkineet yhdessä  
killan isännän ja emännän kanssa lisäämään tämän tyyllisiä  
tilaisuuksia. Olemme ilolla huomanneet, että niiden suosio  
on kaswussa ja uusille tapahtumille on kysyntää. Jos  
sinusta tuntuu, että killalta uupuu uusia tapahtumia, niin  
allekirjoittaneet ottawat ehdotuksia vastaan.

Loppujen lopuksi tärkeintä on pitää hauskaa yhdessä!

Ratkiriemukasta joulua ja alkawaa talwea toiwottawat  
phuksiwaarit.

TEK tarjoaa jäsenilleen paljon muutakin kuin harjoittelijapalkkasuosituksen

Miltäpä tuntuisi saada vaikkapa...

## - TIETOVIIKKO kotiin

kannettuna joka viikko?

- Tekniikka ja Talous postilaatikkoon joka viikko?
- Ilmaiset lakimiespalvelut?
- Oppaita työnhakuun ja työsopimuksen tekoon, sekä työsuhdeasioihin?
- Jäsenalennuksia monista yrityksistä?

Mukavaltako? No kaiken tämän saat liittymällä TEKin opiskelijajäseneksi. Ja mikä parasta; opiskelijajäsenyys on ilmaista. Osoitteessa [www.tek.fi](http://www.tek.fi) on helppo liittyä ja sieltä löytää paljon ajankohtaista tietoa työnhauasta.

Sinua palvelevat kiltasi TEK-yhdyshenkilö: Marko H. Tamminen, email: [mhtammin@cc.hut.fi](mailto:mhtammin@cc.hut.fi) ja TEKin Otaniemen korkeakouluyhdyshenkilö Reetta Mäkelä, puh: 468 3255 tai email: [Reetta.Makela@hut.fi](mailto:Reetta.Makela@hut.fi). Jos et vielä ole liittynyt TEKkiin, voit tehdä sen helposti osoitteessa [www.tek.fi](http://www.tek.fi).

Hyvää Joulua  
ja  
Onnea Vuodelle 2001!



TEKNIIKAN  
AKATEEMISTEN  
LIITTO TEK



# Dogma 2000



1. Toimittaja tekee jutun aiheesta vain, mikäli se häntä itseään kiinnostaa.  
Raha ei saa olla ainoa motivaatio.
2. Juttu tehdään aiheesta, eikä sen toimittajasta.  
Aihe ajaa aina toimittajan mielitymyksen ohi.
3. Mielipide ja objektiivinen arvio on erotettava selkeästi toisistaan.  
Haastateltavan subjektiivinen arvio tulee esittää sellaisenaan, ennen kuin sitä voidaan kritisoida toimittajan mielipiteellä.
4. Mielipidettä ei voi esittää ilman sen synnyttäneitä avainseikkoja.  
Ajatusketjun tulee näkyä myös jutussa.
5. Asia pitää esittää kokonaisuudessaan.  
Asiaa ei saa tarkastella vain sen yhdeltä kannalta.
6. Mikäli jutun aihepiiriä rajataan jotenkin,  
se tulee ilmoittaa jutun kaikille osapuolille.
7. Toimitusprosessin tulee olla läpinäkyvä. Juttuun liittyvää materiaalia ei saa pimittää, mikäli se on julkisesti saatavilla. Lähde tulee ilmoittaa.
8. Juttua tehdessä sen kaikille osapuolille, niin tilaajalle, toimittajille, lähteelle ja lukijalle, on tehtävä selväksi jutun tavoite.
9. Jos lähde vaatii juttuun muutosta, se tehdään vain,  
mikäli se on dogman mukaista.
10. Jos juttuun sisällytetään jotain aiheeseen suoraan liittymätöntä materiaalia,  
sen täytyy olla sellaista, että yhteys varsinaiseen juttuun on havaittavissa.

Sitoudun tällä pyhällä valalla varjelemaan journalistisen totuuden periaatetta, valmiina riskeeraamaan niin itseni kuin lehtenikin tämän ylemmän päämäärän toteutumiseksi. Työssäni olen vain instrumentti, jonka tehtävänä on sisällöllisesti arvokkaan toimitustyön tekeminen.

